

i denne Undervisning eller ikke“. Jeg tror, det er et godt Standpunkt, der her er udtrykt, at det er et Standpunkt, man kan staa paa og tage Slag paa, og et Standpunkt, som vil vinde Tilslutning — det har jeg faaet adskillige Vidnesbyrd om gennem Forhandlinger paa Skolemøder og ved andre Lejligheder. Det er et Standpunkt, Folk kan forstaa. Men at give Balslev Gift, skønt jeg ønsker meget ondt over hans Lærebog, kan jeg dog ikke gaa med til, saaledes som de har gjort det ovre i Esbjerg.

Til det ærede 7de Medlem for Ringkøbing Amt (Vesterager) skal jeg nøjes med at sige, at han paa det mest grundige har misforstaaet mig, naar han tror, at jeg ønsker et Skilt hængt udenfor Skolen angaaende Religionsundervisningen. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa, men kun konstatere, at det er en kolossal Misforstaaelse. For øvrigt synes det ærede Medlem, efter hvad jeg har faaet ud af hans Tale, at være Tilhænger af et gejstligt Tilsyn, medens det ærede 20de Medlem for Hovedstaden (J. Oskar Andersen), som jo hovedsagelig var det konservative Folkepartis Ordfører, har erklæret, at han var imod det. Denne Modsætning mellem to ærede Medlemmer af dette Parti er der vel ingen Grund til at opholde sig ved; det er jo ikke noget ukendt.

Endelig vender jeg mig for tredje Gang til det ærede 20de Medlem for Hovedstaden. Naar det ærede Medlem taler om det radikale Venstres Stilling her, maa jeg fastholde, at her er ikke Tale om en mildnende og ændret Form af den Stilling, Partiet har taget paa Landsmøderne, hvor man tager Beslutninger om Partiets Politik. Det ærede Medlem maa ikke slutte fra Forholdene indenfor andre Partier, som han kender bedre, med Hensyn til vort Parti. Naar vi har taget et Standpunkt, staar vi paa det og arbejder for det. Jeg maa ligesom den højtærede Undervisningsminister forlange, at det ærede Medlem holder sig til, hvad der er det radikale Venstres Standpunkt, og det er ikke det, at vi vil have Religionsundervisningen ud af Skolen, men at vi vil have aandelig Frihed. Jeg maa vende mig imod det ærede Medlem, naar han atter i sin sidste Tale brugte Vendinger som disse: „Dette Standpunkt er ikke tilfredsstillende for Menigheden“, og senere: „Fra kirkelig Side maa man forlange obligatorisk Religionsundervisning“. Det ærede Medlem har ikke Mandat til at tale daa Folkekirkens eller Menighedens Vegne;

jeg har ikke givet ham Mandat dertil, og der er mange, som ikke har givet ham det Mandat. Naar det ærede Medlem taler om disse Spørgsmaal her i Salen eller udenfor denne Sal, bør han vænne sig til at sige, at han taler paa en Del af Folkekirkens og en Del af Menighedens Vegne, thi der er mange indenfor Folkekirken og indenfor den kristne Menighed her i Landet, som er ganske uenige med det ærede Medlem om de Anskuelse, han her gør gældende. Jeg blev højest forbavset over, at det ærede 20de Medlem for Hovedstaden sagde, at Højskolens Ideer skulde ind i denne Kommission, samtidig med at han tog Ordet for en obligatorisk Religionsundervisning. Jeg tror, det vil vække meget stor Forundring i Højskolekredse, naar man bliver bekendt med hans Opfattelse af Højskolens Ideer om Undervisning, ogsaa om Undervisningen i Religion.

Der var endvidere Tale om, hvilket Præg den nye Skole skulde faa. Spørgsmaalet blev stillet saaledes: Naar vi gaar bort fra Lærebogen, hvilket religiøst Præg vil Undervisningen da faa i de Skoler, hvor Forældrene ønsker, at Børnene skal undervises i Religion, hvor Religionen ikke bliver sat paa Pulterkammeret, og hvor Forældrene selvfølgelig vil sørge for, at der ikke i de andre Timer undervises paa en Maade, som gaar stik imod den Undervisning i Religion, de selv har ønsket og selv faaet indrettet? Svaret er kort og klart dette, at den Religion, den Kristendom, der undervises i her i Danmark, er Hjemmenes og Forældrenes Kristendom, det er Folkets Kristendom; det Aandspræg, Folket har, faar Skolen, men deene Hjemmenes og Forældrenes Kristendom hænger nu ikke i Balslevs Lærebog; vi skulde være kommet ud over at have den Opfattelse. Jeg beklager, at man fra Modstandernes Side har vanskeligt ved at forstaa vort Standpunkt, men jeg er overbevist om, at dette Standpunkt i den kommende Tid vil vinde voksende Forstaaelse og Tilslutning i Folket. Vort Krav er aandelig Frihed, og det maa kræves ogsaa fra religiøs Side, naar Talen er om dette Spørgsmaal.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

J. C. Christensen: Da Folketingsmanden for Odense Amts 4de Valgkreds (Klaus Berntsen) er forhindret i at være